

העם

טעות לעולם חוזרת

כל כתב יכול לטעות. כך גם קרה לכתב סוכנות הידיעות היהודית השבוע את הארץ בהודיעו כי בגמל עבד אלנאצר הכריז כי על הערבים, להרוס את ישראל. כעבור יום התצלל הכתב. הוא השמיט ב טעות רק את ארבע המלים: "אין ערבי אומר היום". ההודעה המקורית של הדיקטטור ה מצרי, מפור הזמנות הנשק, נועדה דווקא ל הרגיע את העצבים: "אין ערבי האומר היום כי עלינו להרוס את ישראל ו"

הטעות יכלה לעורר גיחוך, לולא השתק פה בה, איך שהוא, החרדה הגדולה שתקפה את ישראל. אפילו ההודעות המגוחכות של קול ישראל, שהוא קול משה שרת, על מח את שהוגשו, שיחת שנוהלה, פגישות ש נקבעו, הצהרות שהוצהרו, דברים שהוכחשו, האחרות שהושמעו ושאר מיבצעי הפיטופט המלאות בממשלת ישראל את מקומה של מדיניות הוין, לא יכלו עוד להצחיק את ה אורה.

כי העובדה היסודית היא פשוטה בתכלית הפשטות, מובנת לכל אדם: יהרון נשק למי דיונות ערב מוכרח בעקבות אכזרית להוביל למלחמה. נגינת נירון. היו אלה ענני מלחמה ש הופיעו השבוע באופק הישראלי, יחד עם עני ניהחורף הראשונים. לא עננים של איומים והשתחצות, כמקובל בכל ימות השנה, אלא עננים של סערות-ברקים אמיתית, שהיא פרי התהליכים האובייקטיביים של איתני הטבע. מול עננים אלה עוד היתה השבוע סוכת

לכל משפחה רביעית היו חמישה ילדים או יותר.

עדיין ללא ילדים (וללא בני-יוג) היו 1525 הרחקים בגיל הנשואין. חסרון אחר, כפי ש גילה הירחון הסטטיסטי לישראל, בסקירת העלייה החציי-שנתית שלו, היה זה של ידיעת קרוא וכתוב. הוא היה מצוי אצל מספר לא מבוטל של מבוגרים מעל ל-15 אף הוא: אצל 2771 מהם, ליתר דיוק.

עתונות דוקטור הרוסטרטוס

149. כל אדם המפרסם דבר בדפוס, רשימה, תמונה או דמות, העשויים או מכונים לחלל את רגשות הדת או את האמונה של אנשים אחרים, ייא שם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת. (פקודת החוק הפלילי, 1936).

כיצד לזכות בפרסום-עולם? הרוסטרטוס היווני גילה את התשובה לפני 1411 שנה: להצית את בית-המקדש בעיר אפוס, אחד משבעת פלאי העולם הקדמון. כתגובה על המעשה המתועב, שבוצע בליל לידתו של אלכסנדר הגדול, חוקקו בני-אפוס הנרעשים חוק: כל המבטא את שמו של המצית יוצא להורג.

איש לא יוצא להורג לעולם על הפליטו מפיו את שמו של דוקטור עוריאל קרליבך, שגילה השבוע מחדש את תחבולת-הפרסום הנושנה. הוא גם לא יוכה בגללו לפרסום מיוחד — אלא אם כן יחליטו מדינות-ערב

סיכום המצב הפוליטי

תמונה זו של הצלב הידוע האנס קאופמן אשר צולמה לפני חצי שנה ניבאה מראש את ההתפתחות הפוליטית במדינת ישראל. משמאל לימין: מן החזית החלוצית של בן-גוריון אל הבחירות לכנסת משם להזמנה הקואליציונית, נא להיכנס פנימה. היתכן כי השלב בא יתאים לשלט העליון: "יציאה"?

● "תמיד מדבר מתוך גרונום — חוליה הנפש".
● "אספסוף שיכור דם". אחרי קורס מורו זה בתורת האישלם, אחת משלוש הדתות הגדולות של תרבות בני-שם, הנח שבת לאחת הדתות האנושיות ביותר בעולם כולו, קבע קרליבך כמה הלכות מעשיות.

בורים ועמי-ארצות כמו כל ההיסטוריוני נים בעולם, סברו עד כה כי שירת האישלם, מדע האישלם ותרבות האישלם שימשו בסיס לתרבות אירופה, אליה הובאו בידי הצלבנים שעמדו כקבצנים מרודים בפתח היכלי התרבות של קאהיר, דמשק ובגדאד. אולם את קרליבך א-אפשר לרמות. הוא יודע בבירור: העולם המושלמי "לא הוציא אף דמות אדם אחד שהציע את העולם קדי מה, בכל שטח שווא".

חיילי מלחמת-העצמאות, ובחוד בחזית המצרית, למדו להעריך את כושר-הלחימה של אויבם בחולייקאה, משלטי הצומת ופא לגיה. גם זו היתה טעות מרה, כפי שלמדו אותם העורך הממושקף, שלא שמע מימיו שריקתו של כדור. "האישלם קטל... את מקצת ההתנדבות הדרושה גם לחיילות גרו" עה, וכל זמן שיהיה אישלם, יהיה להם כוופיות מרצחים לשעה, התקלהויות של אספסוף שיכור-דמים — אך לא יהיו להם צבאות סדירים עממיים".
למרבח המול אין קרליבך, גאון-ההיסטוריה,

להדפיס את המאמר בכמה מיליוני טפסים, לחלקו לכל מוסלמי ולכל יוצרי דעת-הקהל בעולם.
בכל זאת זכה קרליבך לתהילה מסוימת. מאז נסגר העתון האנטישמי הנאלח, דר סטירמר הנאצי, לא הופיע בעתונות העולם מאמר מסוג זה שפרסמו קרליבך ביום הששי האחרון.

● "מפלצת... כלב שוטה... אנשים אשר מכירים את מומחיותו העילאית של קרליבך בכל השטחים לא תמהו להחכה כי הפך עתה למומחה גם לדת האישלם. אמנם במאמרו "אין אתה יכול להיזכר עם אללה" פוררות ביד נדיבה שגיאות המוכחות שאינו שולט בשפה הערבית, אולם מכשול קטן זה לא ירתיע איש כמוהו. קובע קרליבך: האישלם הוא אויב האנושות, ויש לעקרו מן השורש, מאחר שאינו אלא "כלב שוטה מש- תולל בחברת בני-אדם הרוצים לשבת בשל- וזה".
פניני קרליבך:

- "אמונתו (של האישלם) היא פאשיון מן המין הגרוע ביותר... מושחת וגם יותר מזה של פרון, פראנקו, מוסוליני והיטלר".
- "מפלצת..."
- "כפירה בכל הקדוש לעולם ולתרבות".
- המושלמי "משתחוה חמש פעמים ב-

מועמד לעריכה ברנשטיין ראש בריא למיטה חולה?

יום... בקסרקטין העולם הזה, (כדי לזכות) לכניסת חניגם לבית-יונות בעולם הבא.

● בעולם האישלם, מולך הרצון המעור-מם, האפלי, הבלתי-מוסבר של אלה, מולך רודן, קאפריני, מוסתר, חולני."

● "בכל מקום ששלטת פסיכולוגיה איש-לאמית, שולטת ממילא הרודנות והתוקפנות הרצחנית."

חפשה את האשה

הטבע אינו אוהב חלל ריק. כשהמציא כ שנה שעברה יוסף הפטמן רבי-החיוכים את הגימטריא האחרונה שלו והחזיר את נשמתו לבורא, נשאר שני חללים ריקים: תפקידו כעורך הבוקר וכהונתו כיושבראש ועד אגודת-העיתונאים.

למלוי הכהונה השניה דאג בעיקר המזכיר הכללי משה רון הממושקף וירוד-התנועות, שהוא הדיקטטור הכלי-יכול של אגודת העיתונאים. רון חיפש איש כהפטמן, ששמו יוסיף כבוד לאגודה, אך שלא יתערב בענייני נים. הוא פסל כמה מועמדים רציניים, שפולו לעבר המשרה: עוריאל קרליבך, עורכו אכול-האמביציות של מעריב; חיים שורר, איש דבר; יעקב הורוביץ, עורך המוסף הספ-רוטי של הארץ; הרצל ברגר, מאנשי צמרת מפא"י.

לכסוף נפלה הבחירה של רון ושל ה-אגודה דווקא על כתפיו הצנועות של מיכאל אסף עורך היומון הערבי הממשלתי-המפא"י אל-יום. אסף, איש מטופח וזן שחי חיי נזירים, נראה כאדם שלא יגרום צרות.

מכשור לירוש העצר. קשה הרבה יותר היה מילוי החלל בעריכת הבוקר. יורש העצר המיועד היה יעקב גרומן, עורך המ דור הכלכלי ו"עוזר העורך" בימי הפטמן. הגבר הממושקף והמרצין החל נוהג מנהג עורך ראשי. אולם הוא נתקל בהתנגדות נמרצת של חלק מחבריו שהקימו מתסמים נגדו. בראשם עמד ברוך קרוא, עורכו ה-ספרותי של העתון, שהינו קשיש חתיק מגרומן. טען ראשי-המרד: "הפטמן היה איש הספרות, וכזה צריך להיות ממלא-מקו-מו. כוחו של גרומן בכלכלה, ולא בספרות!" בינתיים החל התבסל להקדיח, ותפוצתו של הבוקר ירדה פלאים, עד כדי המישית מתפוצת הארץ ופחות. חיים אריאב, איש מנגנון הצי"כ השולט במישרין ובעקיפין כ מספר רב של מניות חברת השחר בע"מ, בעלת הבוקר, העלה את שמו של יצחק זיר, אב, מזכיר-התקרת לשעבר, שניהל את מערכת הבחירות של הצי"כ אך לא זכה ל מקום בכנסת או בעיריית רמת-גן. אולם זיר-לא רצה להכניס את ראשו למיטה חולה, העדיף לשבת בשלחה בכניין המפואר של התאחדות האכרים.

לוי קובעת. מחוגו של יוסף סרלין באה הצעה אחרת: למסור את המקום לפרץ ברנשטיין, לשעבר שותפו של הפטמן בעריכת העתון. הצעה זו נתמכה בשקט על-ידי ח"כית שושנה פרסיץ, שהיתה מעוניינת, כמו סרלין, להקטין את מספר המועמדים הפוטנציאליים לכסאות צי"כיים בממשלה. אולם ברנשטיין, יוצא-הולנד המשולב בדרך-כלל חוש לעור-מה המזרח-אירופית, סרב הפעם לקבל את הכבוד המפוקפק.

עתה לא היה חסר דבר אלא התערבותה של אשה. היא הופיעה בדמותה התמימה של הגברת לוי* כקרדוקח, בתו הבכירה

● מתחרז עם זיורה. השם, שפירדשו תכשיט, לקוח מטפר משלי (א'): "לזית חן הם לראש..."

דויד ללא גג. דויד בן-גוריון המשיך לטפל טיפולים שונים ומשונים במוסד המבצע ה-עליון של המדינה, ממשלת ישראל. כמו נירון קיסר, שניגן בכינור שעה שבערה רומא, שיחקו מנהיגי ישראל במחבואים מפלגתיים, עת התמלא המרחב אבק-שריפה.

עליה

"אנו באנו ארצה!"

14,987 העולים שבאו ארצה משך ששת החודשים הראשונים של השנה היו אנשים מעניינים למדי: לא זו בלבד שנמצאו ביני-הם, כפי שאפשר היה לצפות, 326 סוחרים ו-286 פקידים, אלא גם, מה שלא כל כך צפוי, 303 חקלאים (בעיקר חלוצים מדרום-אמריקה) ואפילו כורה מחבובים אחד.
אם כי הרוב המכריע של עליית ראשית השנה בא מצפון-אפריקה (12,677 בסך-הכל), לא חסרו גם ארצות אכסוטיות כהודו (445 עולים), מרוחקות כארגנטינה (137), לא מת-להבות לעלייה כבולגריה (73) ושכוחות כאוסטרליה (7).

על ירדים וזרזקים. מעודד במיוחד היה הרכב הגילים של העולים: 70% מהם (10,378) היו למטה מגיל 30, רק 4% (562) מעל לגיל 60. הרכב גילים זה דרש משפחות רבות ילדים. ואכן, אם כי מספר הילדים ה-מוצע למשפחת עולים היה שלושה, הרי